

Mlada gospodinja je stopila k starki. In ko je zapazila, da je objokana, se je ustrašila in naglo sedla poleg nje.

„Oh, čemu pa jokate, babica?“

„O nič, nič, zlata moja. Plačem le, ko vidim na polju toliko dela, pa vam ne morem pomagati, ampak še v nadlego sem vam, v nadlego!“

Mlada Logarca je pobožala babico po licu kakor dete, vzela otroka v naročje, prisedla k starki, pa dejala: „I, kako pa morete tako govoriti? Kdo bi pri nas molil, ako bi tudi vi delali? Saj nam vi več pri-molite, nego si pridelamo mi. Božji blagoslov kar cvete pri naši hiši! Vedno se bojim, da nam ne pojde več tako po sreči, kadar vas Bog pokliče k sebi.“

Starki je izpreletelo obraz nekaj kakor solnčni svit, sklenila je roke, pa vzdihnila: „Bog vas blago-slovi, otroci, in vama poplačaj ljubezen do mene na tem-le angelčku!“

Stegnila je roke po detetu, stisnila ga k sebi in ga vroče poljubovala.

In v tem hipu je bila babica lepa, jako lepa.

Jaz pa sem si otrl solzo in šel naprej.

Zvonovi.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Zvo - ni - jo zvo - no-vi, zvo - ni-
2. Kri - lat-cev v ne - be-ških vi - ša-

jo, Zvo - ni-jo tak mi - lo slad - kó, Ko
vah So spe-vi ne - skončno le - pi, A

U. Zakrajšek.

